

การมีส่วนร่วมกับประสิทธิผลในการปฏิบัติงาน ด้านการจัดการสาธารณภัย
ขององค์การบริหารส่วนตำบลหัวขวาง อำเภอโกสุมพิสัย จังหวัดมหาสารคาม¹
Participation and Effectiveness of Disaster Management Operations of
Hua Khwang Subdistrict Administrative Organization Kosum Phisai
District Maha Sarakham Province

สรศักดิ์ มุลตะกร²

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์ในการศึกษา) เพื่อศึกษาการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการด้านสาธารณภัย 2) เพื่อศึกษาประสิทธิผลของการปฏิบัติงานในการจัดการด้านสาธารณภัย 3) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการมีส่วนร่วมกับประสิทธิผลในการปฏิบัติงานด้านการจัดการสาธารณภัย ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย สมาชิกอาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน(อปพร.) ผู้นำชุมชนอาสาสมัครภาคประชาชน จำนวน 100 คน โดยเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่าร้อยละ ค่าความถี่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และการวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุคูณ

ผลการศึกษาพบว่า 1) การมีส่วนร่วมของประชาชนในการปฏิบัติงานด้านการจัดการสาธารณภัย โดยภาพรวมสามารถอธิบายได้ว่าการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการด้านสาธารณภัย ในพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลหัวขวาง อำเภอโกสุมพิสัย จังหวัดมหาสารคาม มากที่สุดคือ การมีส่วนร่วมในการประเมินผล รองลงมาคือ การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ รองลงมาคือการมีส่วนร่วมในการดำเนินงาน และลำดับสุดท้ายการมีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์ 2)ประสิทธิผลในการปฏิบัติงานด้านการจัดการสาธารณภัย ในพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลหัวขวาง อำเภอโกสุมพิสัย จังหวัดมหาสารคาม โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่าความสามารถในการผลิต มีความคิดเห็นอยู่ที่ระดับมากที่สุด รองลงมาคือ การพัฒนา มีความคิดเห็นอยู่ที่ระดับมากที่สุด รองลงมาคือ ความสามารถในการปรับตัว มีความคิดเห็น

¹ บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งของการค้นคว้าอิสระเรื่องการมีส่วนร่วมกับประสิทธิผลในการปฏิบัติงาน ด้านการจัดการสาธารณภัยขององค์การบริหารส่วนตำบลหัวขวาง อำเภอโกสุมพิสัย จังหวัดมหาสารคาม

² นักศึกษาระดับปริญญาโท โครงการทวิปริญญาโทหลักสูตรทวิปริญญาโททางรัฐประศาสนศาสตร์และบริหารธุรกิจ สาขาวิทยบริการเฉลิมพระเกียรติจังหวัดจันทบุรี มหาวิทยาลัยรามคำแหง

อยู่ที่ระดับมาก รองลงมาคือความพึงพอใจมีความคิดเห็นอยู่ที่ระดับมาก และประสิทธิภาพมีความคิดเห็นอยู่ที่ระดับมาก

คำสำคัญ : การมีส่วนร่วม, ประสิทธิภาพ

Abstract

This research is quantitative. The objectives of the study were 1) to study public participation in disaster management 2) to study the effectiveness of operations in disaster management 3) to study the relationship between participation and operational effectiveness. Disaster management work Population used in This research consisted of 100 civil defense volunteer members (Civil Defense Volunteers), community leaders, and public sector volunteers. The instrument used in this research was a questionnaire. Statistics used in data analysis are percentage, frequency, mean, and standard deviation. Correlation coefficient Statistical significance at the 0.05 level and multiple regression analysis.

The results of the study found that 1) public participation in disaster management operations Overall, it can be described as public participation in disaster management. In the area of Hua Khwang Subdistrict Administrative Organization Kosum Phisai District Maha Sarakham Province, the highest is participation in evaluation, followed by participation in decision making. Next is participation in operations and lastly participation in receiving benefits. 2) Effectiveness in disaster management operations In the area of Hua Khwang Subdistrict Administrative Organization Kosum Phisai District Maha Sarakham Province Overall it is at a high level. When considering each item It was found that the ability to produce The opinion was at the highest level, followed by development, the opinion was at the highest level, followed by the ability to adapt. There are opinions at a high level. Followed by satisfaction with opinions at a high level. and efficiency is at a high level

Keywords: Participation, Effectiveness

ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบัน สถานการณ์ของสาธารณภัยเริ่มทวีความรุนแรงเพิ่มมากขึ้นและซับซ้อนมากในช่วง 2-3 ทศวรรษที่ผ่านมา จากรายงานของคณะกรรมการระดับรัฐบาลว่าด้วยเรื่องการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (IPCC พบว่า ในช่วง 50 ปีที่ผ่านมา มีเหตุการณ์ภัยพิบัติทางธรรมชาติที่เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศ ทั้งพายุเฮอริเคน พายุเทอร์นาโด ฝนตกครั้งใหญ่ที่ทำให้เกิดน้ำท่วมอย่างรุนแรง ไฟป่า และคลื่นความร้อน (Heat wave) ในช่วง 50 ปีที่ผ่านมาภัยพิบัติกำลังเพิ่มความถี่ขึ้นทุก 10 ปี เมื่อ 50 ปีที่แล้วมีภัยพิบัติใหญ่ 13 ครั้ง ก่อนที่จะเพิ่มความถี่ขึ้นใน 40 ปีที่ผ่านมาเป็น 15 ครั้ง และเมื่อ 20 ปีที่แล้วเพิ่มขึ้นเป็น 44 ครั้ง ในรายงานเรื่องการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและประเทศไทยของกรีนพีซ (Greenpeace) เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ระบุว่า เฉพาะในช่วง 10 ปีที่ผ่านมาเกิดความสูญเสียทางเศรษฐกิจจากภัยพิบัติทางธรรมชาติเพิ่มขึ้นเป็น 10 เท่า เฉพาะในประเทศไทยที่มีการเก็บข้อมูลระหว่างปี 2532 จนถึงปี 2545 โดยรวบรวมข้อมูลจากความเสียหายที่เกี่ยวข้องกับน้ำท่วม ภัยแล้ง และพายุ มีมูลค่าความเสียหายกว่า 70,000 ล้านบาท กรณีเกิดภัยพิบัติสึนามิ (TSUNAMI) ในไทยปี 2547 (กรมอุทกศาสตร์, 2552) ภัยเหล่านี้ล้วนแต่สร้างความเสียหายต่อชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนหรือของรัฐ ซึ่งกล่าวโดยรวมว่า "สาธารณภัย" รวมทั้งการกระทำใดๆ อันเป็นการมุ่งทำลายทรัพย์สิน ชีวิต ของประชาชนหรือของรัฐหรือสิ่งอันเป็นสาธารณูปโภค การรบกวนขัดขวาง หน่วงเหนี่ยว ระบบปฏิบัติงานใด ๆ ตลอดจนการประทุษร้ายต่อบุคคลอันเป็นการก่อให้เกิดความเสียหายต่อความมั่นคงของรัฐ ซึ่งเป็นการกระทำที่เรียกว่า "การก่อวินาศกรรม" มีโอกาสเกิดขึ้นได้เสมอซึ่งทางราชการจะต้องดำเนินการ มาตรการป้องกันอย่างเต็มที่ (สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยแห่งชาติ, 2552;5) ซึ่งการเตรียมความพร้อมที่ดีหรือการช่วยเหลือผู้ประสบภัยอย่างรวดเร็วทันต่อเหตุการณ์ โดยจะสามารถช่วยลดความเสียหายได้ไม่มากนักน้อย โดยเน้นด้านความปลอดภัยของประชาชน มุ่งเน้นให้ประชาชนมีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน พร้อมทั้งการจัดระบบป้องกันสาธารณภัยและอุบัติภัยต่างๆ อย่างมีประสิทธิภาพ ทัวถึงและทันทั่วถึง อีกทั้งยังสนับสนุนให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการป้องกันสาธารณภัยในชุมชนและท้องถิ่นของตนเอง ดังนั้นการบริหารจัดการสาธารณภัยทั้งขณะเกิดภัย ระหว่างเกิดภัยและหลังเกิดภัยจะช่วยลดความสูญเสียต่อชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนจึงจำเป็นต้องมีการเตรียมความพร้อมให้กับชุมชนในการป้องกัน การเตือนภัย การบรรเทาและฟื้นฟูสาธารณภัย โดยเน้นความสำคัญต่อการมีส่วนร่วมในชุมชน (กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย, 2552;1) ทั้งนี้ตามมาตรา 20 แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย พ.ศ. 2550 กำหนดให้องค์การ

บริหารส่วนตำบลหรือเทศบาลมีหน้าที่ในการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยในเขตท้องถิ่นของตน โดยมีผู้บริหารท้องถิ่นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแห่งพื้นที่นั้นเป็นผู้รับผิดชอบ ในฐานะผู้อำนวยการท้องถิ่น (สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยแห่งชาติ, 2552;2)

ระบบการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย แต่งตั้งเจ้าหน้าที่รับผิดชอบ มีการซักซ้อมแผนการดำเนินงานเป็นประจำ ตั้งงบประมาณไว้รองรับให้การช่วยเหลือประชาชนผู้ประสบภัยในยามฉุกเฉินในกรณีที่เกิดขึ้น แต่ยังไม่เพียงพอ อีกทั้งการจัดการภัยพิบัติที่ผ่านมา จะเริ่มหลังจากการเกิดภัยพิบัติแล้วคือ ก่อนเกิดภัยประชาชนจะดำเนินชีวิตประจำวันตามปกติ ขณะเกิดภัยก็พยายามรักษาชีวิตให้รอดหรืออพยพหนี เพื่อรอรับความช่วยเหลือ หลังเกิดภัย มีการฟื้นฟูบูรณะทั้งสภาพบ้านเรือน สิ่งปลูกสร้าง ถนนหนทาง การประกอบอาชีพ และสภาพจิตใจ

คำถามในการวิจัย

“การมีส่วนร่วมมีความสัมพันธ์กับประสิทธิผล ในการปฏิบัติงานด้านการจัดการสาธารณภัย ขององค์การบริหารส่วนตำบลหัวขวาง อำเภอโกสุมพิสัย จังหวัดมหาสารคาม อย่างไร”

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษา การมีส่วนร่วม ของประชาชนในการปฏิบัติงาน ด้านการจัดการสาธารณภัย ในพื้นที่ องค์การบริหารส่วนตำบลหัวขวาง
2. เพื่อศึกษา ประสิทธิภาพ ของการปฏิบัติงาน ในด้านการจัดการสาธารณภัย ในพื้นที่ องค์การบริหารส่วนตำบลหัวขวาง
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการมีส่วนร่วมกับประสิทธิผล ในการปฏิบัติงาน ด้านการจัดการสาธารณภัย ขององค์การบริหารส่วนตำบลหัวขวาง

ทฤษฎีและแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

การศึกษาเรื่อง การมีส่วนร่วมกับประสิทธิผลในการปฏิบัติงาน ด้านการจัดการสาธารณภัย ขององค์การบริหารส่วนตำบลหัวขวาง อำเภอโกสุมพิสัย จังหวัดมหาสารคามผู้วิจัยได้ทำการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี เอกสารทางวิชาการและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยมีสาระสำคัญ ดังต่อไปนี้

ผู้ศึกษาวิจัยได้มีการบูรณาการ แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวกับการมีส่วนร่วมกับ ประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานด้านการจัดการสาธารณสุข ขององค์การบริหารส่วนตำบลหัวขวาง อำเภอ โทสมพิสัย ผู้วิจัยทบทวนสังเคราะห์จากแนวคิด/ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จึงได้กำหนดกรอบ แนวคิด การวิจัย ตัวแปรต้น (Independent Variables) ตัวแปรตาม (Dependent Variables)

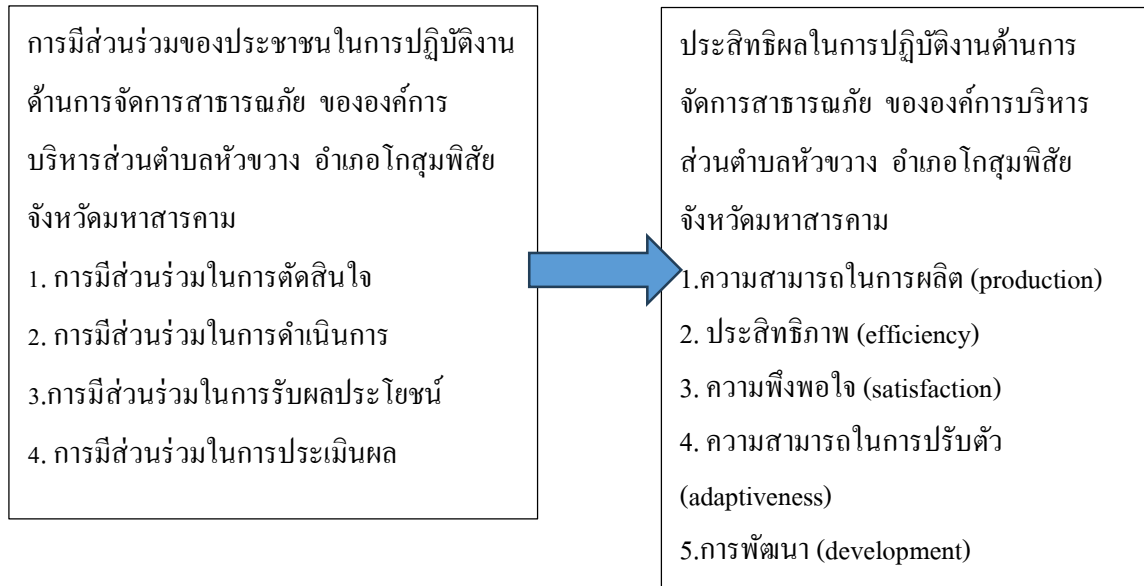
ขอบเขตด้านตัวแปร

ตัวแปรต้น (Independent Variables) คือ การมีส่วนร่วมของประชาชนในการปฏิบัติงานด้านการ จัดการสาธารณสุข ขององค์การบริหารส่วนตำบลหัวขวาง อำเภอโทสมพิสัย โดยผู้วิจัยได้สังเคราะห์จาก แนวคิด/ทฤษฎีของ Cohen and Up Hoff (1981;6) ประกอบด้วยกรอบแนวคิดพื้นฐานการมีส่วนร่วม 4 ด้าน คือ 1. การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ 2. การมีส่วนร่วมในการดำเนินการ 3. การมีส่วนร่วมในการรับ ผลประโยชน์ 4. การมีส่วนร่วมในการประเมินผล

ตัวแปรตาม (Dependent Variables) คือ ประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานด้านการจัดการสาธารณสุข ขององค์การบริหารส่วนตำบลหัวขวาง อำเภอโทสมพิสัย โดยผู้วิจัยได้สังเคราะห์จากแนวคิด/ทฤษฎีของ Gibson และคณะ โดยใช้เครื่องบ่งชี้ประสิทธิภาพขององค์กรในระยะสั้น มาวิเคราะห์เกี่ยวกับประสิทธิผล การปฏิบัติงาน ซึ่งมีอยู่ 5 ประการ คือ

1. ความสามารถในการผลิต (production)
2. ประสิทธิภาพ (efficiency)
3. ความพึงพอใจ (satisfaction)
4. ความสามารถในการปรับตัว (adaptiveness)
5. การพัฒนา (development)

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ระเบียบวิธีวิจัย

การศึกษาเรื่อง การมีส่วนร่วมกับประสิทธิผลในการปฏิบัติงาน ด้านการจัดการสาธารณสุข ขององค์การบริหารส่วนตำบลหัวขวาง อำเภอโกสุมพิสัย จังหวัดมหาสารคาม มีวิธีการวิจัย ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ ผู้นำชุมชน อปพร.และประชาชนทั่วไป

1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ประชาชนในพื้นที่รับผิดชอบขององค์การบริหารส่วนตำบลหัวขวาง จำนวน 100 คน จะเป็นกลุ่มตัวอย่างที่จะใช้ในการเก็บข้อมูลจากแบบสอบถามและนำมาวิเคราะห์ข้อมูล โดยการกำหนดขนาดของกลุ่ม จำนวน 100 คน ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาการกำหนดกลุ่มตัวอย่างไม่ว่าจะมาจากการคำนวณหากลุ่มตัวอย่างดำเนินการหาตัวอย่างตามสูตรการคำนวณหาตัวอย่าง Taro Yamane ,(1970;896) โดยดำเนินการดังนี้

กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้วิธีการคำนวณหากกลุ่มตัวอย่างของ Taro Yamane , (1970;896) โดยที่จำนวนขนาดของประชากรในการศึกษาครั้งนี้เท่ากับ 100 คน ณ.ระดับความเชื่อมั่นที่ 90% เมื่อคำนวณตามสูตรจะได้ดังนี้ (ถ้าใช้ระดับความเชื่อมั่นที่ 90% หรือมีค่าระดับนัยยะสำคัญทางสถิติที่ 0.10 จะทำให้การคำนวณกลุ่มตัวอย่างมีค่าลดลง ซึ่งเราจะใช้ประมาณ 100 คน)

2. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย การศึกษาวิจัยนี้ ผู้วิจัยมีตัวแปรอิสระและตัวแปรตามที่ใช้ในการวิจัย ดังนี้
ตัวแปรอิสระ (Independent Variable) ประกอบไปด้วย 2 ปัจจัย

1) ปัจจัยส่วนบุคคล แบ่งออกเป็น 5 ข้อ

- 1.1) เพศ
- 1.2) อายุ
- 1.3) ระดับการศึกษา
- 1.4) ระยะเวลาในการพักอาศัย
- 1.5) รายได้เฉลี่ยต่อเดือน

2) การมีส่วนร่วม แบ่งออกเป็น 4 ด้าน

- 2.1) การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ
- 2.2) การมีส่วนร่วมในการดำเนินการ
- 2.3) การมีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์
- 2.4) การมีส่วนร่วมในการประเมินผล

ตัวแปรตาม (Dependent Variable) ได้แก่

1) ประสิทธิภาพในการปฏิบัติงาน แบ่งออกเป็น 5 ด้าน

- 1.1) ความสามารถในการผลิต (production)
- 1.2) ประสิทธิภาพ (efficiency)
- 1.3) ความพึงพอใจ (satisfaction)
- 1.4) ความสามารถในการปรับตัว (adaptiveness)
- 1.5) การพัฒนา (development)

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ผู้วิจัยได้ทบทวนแนวความคิด ทฤษฎี ผลงานวิจัย และวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง นำมาสู่การสร้างกรอบแนวคิด และสร้างแบบสอบถามให้เหมาะสมกับการศึกษาในครั้งนี้ ซึ่งเป็น การวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล จากกลุ่มตัวอย่าง ทั้งนี้แบบทดสอบแบ่งออกเป็น 4 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นคำถามเกี่ยวกับข้อมูลของผู้ตอบ แบบสอบถาม ซึ่งเป็นคำถามปลายปิด ให้ผู้ตอบเลือกเพียงคำตอบเดียว จำนวน 5 ข้อ

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับการมีส่วนร่วม ซึ่งแบบสอบถามมีลักษณะเป็น แบบสอบถามชนิดปลายปิด จำนวนทั้งสิ้น 20 ข้อ ประกอบด้วย (ตัวแปรย่อยของตัวแปรต้น อย่างละ 5 ข้อ รวม 20 ข้อ)

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับ ตัวแปรตาม ซึ่งแบบสอบถามมีลักษณะเป็นแบบสอบถาม ชนิดปลายปิด จำนวนทั้งสิ้น 20 ข้อ ประกอบด้วย (ตัวแปรย่อย อย่างละ 4 ข้อ)

ส่วนที่ 4 ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม เป็นแบบสอบถามปลายเปิดเกี่ยวกับความ คิดเห็นหรือข้อเสนอแนะเพิ่มเติมหรืออื่น ๆ ที่สามารถเพิ่มประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานได้ดียิ่งขึ้น

โดยแบบสอบถามส่วนที่ 2 และส่วนที่ 3 แต่ละข้อคำถาม ได้ออกแบบสอบถามแบบมาตรา ส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) ตามรูปแบบของ Likert's Scale

4. การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย

4.1 ความถูกต้องเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content Validity) เป็นการหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา แนวคิด สำนวนภาษา และการใช้ข้อความที่ถูกต้องเหมาะสม ผู้วิจัยได้ทำการปรึกษาและสอบถามความ คิดเห็นจากอาจารย์ที่ปรึกษาเกี่ยวกับคำถามแต่ละข้อ หลังจากนั้นจึงทำการแก้ไขปรับปรุงตามคำแนะนำ ของอาจารย์ที่ปรึกษาให้เหมาะสม ก่อนนำไปทดสอบความน่าเชื่อถือของเครื่องมือกับกลุ่มทดสอบ

4.2 ความน่าเชื่อถือได้ (Reliability) หลังจากปรับปรุงตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา แล้วนั้น ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามไปทดสอบความน่าเชื่อถือของเครื่องมือ (Pilot test) กับกลุ่มทดสอบ จำนวน 30 คน โดยใช้เทคนิคการวัดความสอดคล้องของแบบสอบถาม (Internal Consistency Method) ด้วยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์ Cronbach's Alpha ซึ่งจะยอมรับการทดสอบเมื่อมีค่า Alpha มากกว่าหรือ เท่ากับ 0.7 (กัลยา วานิชย์บัญชา, 2557) เพื่อสามารถสื่อสารให้ผู้ตอบแบบสอบถามเข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยจึงได้ นำแบบสอบถามมาคำนวณหาค่าความน่าเชื่อถือด้วยวิธีการดังกล่าวได้ค่าดังนี้

ตาราง แสดงการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการด้านสาธารณสุข	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น
1. การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ (Decision making)	4.63	0.482	มากที่สุด
2. การมีส่วนร่วมในการดำเนินงาน (Implementation)	4.22	0.412	มาก
3. การมีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์ (Benefit)	4.36	0.482	มาก
4. การมีส่วนร่วมในการประเมินผล (Evaluation)	4.42	0.493	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ยทั้งหมด	4.41	0.467	มาก

ตารางแสดงการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของประสิทธิผลในการปฏิบัติงานด้านการจัดการสาธารณสุข

ประสิทธิผลในการปฏิบัติงานด้านการจัดการสาธารณสุข	\bar{X}	SD	ระดับความคิดเห็น
1. ความสามารถในการผลิต (production)	4.63	0.465	มากที่สุด
2. ประสิทธิภาพ (efficiency)	4.25	0.434	มาก
3. ความพึงพอใจ (satisfaction)	4.30	0.458	มาก
4. ความสามารถในการปรับตัว (adaptiveness)	4.36	0.480	มาก
5. การพัฒนา (development)	4.47	0.500	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ยทั้งหมด	4.40	0.467	มาก

5. การเก็บรวบรวมข้อมูล การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้แบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพในการเก็บข้อมูลโดยทำการแจกแบบสอบถาม ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการเก็บข้อมูลมี จำนวน 100 คน ซึ่งดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

5.1 ผู้วิจัยได้ทำหนังสือขอความอนุเคราะห์ข้อมูลเพื่อการศึกษา โดยชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัย เพื่อทำการเก็บรวบรวมข้อมูลขององค์การบริหารส่วนตำบลหัวขวาง อำเภอโกสุมพิสัย จังหวัดมหาสารคาม

5.2 ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยผู้วิจัยได้ทำการส่งแบบประเมินชุดจริงที่ได้ตรวจสอบคุณภาพแล้วให้แก่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับนำมาวิเคราะห์ต่อไป

5.3 ตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด และนำคะแนนที่ได้ทำการวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติ

6. การวิเคราะห์ข้อมูล เมื่อเก็บรวบรวมข้อมูลได้ครบและมีการตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามทุกชุดเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยจะทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS (Statistics Package for Social Sciences) เพื่อหาค่าสถิติและวิเคราะห์ข้อมูล โดยแบ่งเป็น 2 ส่วน คือ

1) วิเคราะห์สถิติเชิงพรรณนา ประกอบด้วย

1.1) การวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ระยะเวลาที่อยู่อาศัยในพื้นที่ รายได้ต่อเดือน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ คือ ความถี่ และร้อยละ

1.2) วิเคราะห์ระดับการมีส่วนร่วม ทั้ง 4 ด้าน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ คือ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

1.3) วิเคราะห์ระดับประสิทธิผลในการปฏิบัติงาน ทั้ง 5 ด้าน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ คือ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

1.4) วิเคราะห์ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม โดยวิเคราะห์เนื้อหา แล้วนำมาแจกแจงความถี่

การวัดระดับตัวแปรพิจารณาจากค่าเฉลี่ยคะแนนผู้ตอบแบบประเมิน แล้วนำค่าเฉลี่ยดังกล่าวมาแปลผลกับระดับของคะแนนที่ได้จากการหาจำนวนชั้นที่เท่า ๆ กัน โดยการนำค่าคะแนนค่าถามที่สูงที่สุดในแบบประเมินลบกับค่าคะแนนที่น้อยที่สุดในแบบประเมิน และนำมาหารด้วยจำนวนชั้น จากนั้นแบ่งกลุ่มออกเป็น 5 กลุ่ม (กัลยา วาณิชบัญชา, 2545, หน้า 27) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.21 – 5.00 จัดอยู่ในกลุ่มระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.41 – 4.20 จัดอยู่ในกลุ่มระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 2.61 – 3.40 จัดอยู่ในกลุ่มระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.81 – 2.60 จัดอยู่ในกลุ่มระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.80 จัดอยู่ในกลุ่มระดับน้อยที่สุด

2) การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงอนุมาน ประกอบด้วย

2.1) การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ เพื่อให้เกิดความแน่ใจว่าตัวแปรอิสระแต่ละด้านไม่มีความสัมพันธ์กันสูงเกินไป (Multicollinearity) โดยใช้การวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน โดยความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระจะต้องมีค่า r ไม่เกิน 0.75

2.2) การวิเคราะห์อิทธิพลของตัวแปรที่มีอิทธิพลหรือสามารถพยากรณ์ประสิทธิผลในการปฏิบัติงาน ด้านการจัดการสาธารณสุขขององค์การบริหารส่วนตำบลหัวขวาง อำเภอโกสุมพิสัย จังหวัดมหาสารคาม โดยใช้การแจกแจงแบบที (t-test) การวิเคราะห์ความแปรปรวน (Analysis

of Variation : Anova) หรือ F-test เพื่อหาความแตกต่างของค่าเฉลี่ย จึงทำการเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิธีของ Scheffé และโดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation Coefficient) เพื่อเป็นการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตาม

การแปลค่าความหมายค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

ค่าสัมประสิทธิ์ 0.01 – 0.20 หมายถึง มีความสัมพันธ์ต่ำ

ค่าสัมประสิทธิ์ 0.21 – 0.40 หมายถึง มีความสัมพันธ์ค่อนข้างต่ำ

ค่าสัมประสิทธิ์ 0.41 – 0.60 หมายถึง มีความสัมพันธ์ปานกลาง

ค่าสัมประสิทธิ์ 0.61 – 0.80 หมายถึง มีความสัมพันธ์สูง

ค่าสัมประสิทธิ์ 0.81 – 0.99 หมายถึง มีความสัมพันธ์สูงมาก

ผลการศึกษา

ผลการศึกษาเรื่อง การมีส่วนร่วมประสิทธิผลในการปฏิบัติงาน ด้านการจัดการสาธารณสุข ขององค์การบริหารส่วนตำบลหัวขวาง อำเภอโกสุมพิสัย จังหวัดมหาสารคาม สรุปผลการศึกษา ได้ดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีอายุ 51-60 ปี มีการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี ซึ่งมีที่อยู่อาศัยอยู่ในพื้นที่มากกว่า 10 ปีและมีรายได้เฉลี่ย 10,001-20,000 บาท/เดือน

2. การมีส่วนร่วมของประชาชน ในการจัดการด้านสาธารณสุข ในพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลหัวขวาง อำเภอโกสุมพิสัย จังหวัดมหาสารคาม โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ อยู่ที่ระดับมากที่สุด รองลงมาคือ การมีส่วนร่วมในการประเมินผล อยู่ที่ระดับมากที่สุด รองลงมาคือการมีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์ มีความคิดเห็นอยู่ที่ระดับมาก และการมีส่วนร่วมในการดำเนินงาน มีความคิดเห็นอยู่ที่ระดับมาก

3. ประสิทธิภาพในการปฏิบัติงาน ด้านการจัดการสาธารณสุข โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่าความสามารถในการผลิต มีความคิดเห็นอยู่ที่ระดับมากที่สุด รองลงมาคือ การพัฒนา มีความคิดเห็นอยู่ที่ระดับมากที่สุด รองลงมาคือ ความสามารถในการปรับตัว มีความคิดเห็นอยู่ที่ระดับมาก รองลงมาคือความพึงพอใจมีความคิดเห็นอยู่ที่ระดับมาก และประสิทธิภาพมีความคิดเห็นอยู่ที่ระดับมาก

4. ผลการทดสอบสมมติฐานปัจจัยส่วนบุคคล จำแนกตาม เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา ประเภทบุคลากร ระยะเวลาในการปฏิบัติงาน และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน สรุปผลได้ว่า ความสัมพันธ์ระหว่างการมีส่วนร่วมกับการประสิทธิผลในการปฏิบัติงานด้านการจัดการสาธารณสุข ขององค์การบริหารส่วนตำบลหัวขวาง อำเภอ

โกสุมพิสัย จังหวัดมหาสารคาม โดยรวมมีค่าความสัมพันธ์อยู่ในระดับสูง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านการมีส่วนร่วมในผลประโยชน์โดยรวมอยู่ในระดับสูง ส่วนด้านการมีส่วนร่วมในการปฏิบัติ ด้านการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ และด้านการมีส่วนร่วมในการประเมินผล โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง

การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการด้านสาธารณสุข โดยภาพรวม

สามารถอธิบายได้ว่า มีค่า $R^2 = 0.881$ และมีค่า $F = 176.151$ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการด้านสาธารณสุข ในพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลหัวขวาง อำเภอโกสุมพิสัย จังหวัดมหาสารคาม มากที่สุดคือ การมีส่วนร่วมในการประเมินผล (Evaluation) เท่ากับ 0.262 รองลงมาคือ การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ (Decision making) เท่ากับ 0.259 รองลงมาคือการมีส่วนร่วมในการดำเนินงาน (Implementation) เท่ากับ 0.251 และลำดับสุดท้ายการมีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์ (Benefit) เท่ากับ 0.210 ตามลำดับ

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

จากการศึกษาการมีส่วนร่วมประสิทธิผลในการปฏิบัติงาน ด้านการจัดการสาธารณสุข ขององค์การบริหารส่วนตำบลหัวขวาง อำเภอโกสุมพิสัย จังหวัดมหาสารคาม ตามที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ด้านการมีส่วนร่วม ผู้บริหารควรเปิดโอกาสให้ประชาชน ได้แสดงความคิดเห็นหรือเสนอแนะ แนวทางการปฏิบัติงานพร้อมมีส่วนร่วมในการวางแผนหรือออกแบบการทำงานด้วยตนเอง พร้อมทั้ง สนับสนุนวัสดุ อุปกรณ์ในการปฏิบัติงานที่ทันสมัย และควรให้ความสำคัญกับบรรยากาศในการทำงาน ไม่ให้ตึงเครียด
2. เพื่อประสิทธิผลในการปฏิบัติงาน ควรมีการฝึกอบรมให้ความรู้และควรให้แนวทางในการปฏิบัติงานที่มีความชัดเจน ไม่คลุมเครือ ไม่มีความซับซ้อน และด้วยความรวดเร็ว
3. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป ควรมีการศึกษาในเชิงคุณภาพควบคู่ไปด้วย เพื่อให้ได้ประเด็นที่น่าสนใจ อีกทั้งเพิ่มเติมถึงปัจจัยอื่น ๆ ที่ส่งผลต่อประสิทธิผลการปฏิบัติงาน เช่น นโยบาย โครงสร้าง วัฒนธรรมองค์กร รูปแบบการบริหารงาน ภาวะผู้นำ เป็นต้น

บรรณานุกรม

Fielder (1967; 9) อ้างถึงใน พิมพี่มาดา อณพัชท์ศพงษ์, “วัฒนธรรมองค์กรที่มีอิทธิพลต่อ ประสิทธิภาพขององค์กร : กรณีศึกษา สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์สาธารณสุข,” (วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต, สาขาการจัดการสาธารณสุข คณะการจัดการและการท่องเที่ยว มหาวิทยาลัยบูรพา (2555;17)

Cameron (1981;1)อ้างถึงใน พงษ์เทพ จันทสุวรรณ, “ประสิทธิผลขององค์การ: ปฏิบัติแห่งมโนทัศน์,” 138

Campbel, 1973, อ้างถึงใน ปรีญู บุญฉนวน, “วัฒนธรรมองค์การ องค์การการเรียนรู้ กับ ประสิทธิผลองค์การของศาลยุติธรรม : ตัวแบบสมการโครงสร้าง,” 11.

Campbel, 1977, อ้างถึงใน ปรีญู บุญฉนวน, “วัฒนธรรมองค์การ องค์การการเรียนรู้ กับ ประสิทธิผลองค์การของศาลยุติธรรม : ตัวแบบสมการโครงสร้าง,” (วิทยานิพนธ์ปริญญาคุยฎีบัณฑิต, สาขาพัฒนาสังคมและการจัดการสิ่งแวดล้อมคณะพัฒนาสังคมและการจัดการสิ่งแวดล้อม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์(2556; 10)

Denison, 1990; Kotter and Haskett, 1992; Knapp, 1998, อ้างถึงใน ปรีญู บุญฉนวน “วัฒนธรรมองค์การ องค์การการเรียนรู้ กับประสิทธิผลองค์การของศาลยุติธรรม ตัวแบบสมการ โครงสร้าง,” (วิทยานิพนธ์ปริญญาคุยฎีบัณฑิต, คณะพัฒนาสังคมและการจัดการสิ่งแวดล้อม สถาบัน บัณฑิตพัฒนาบริหารศาสตร์, 2556);24

E.Yuchman and S.E. Seashor, (1976;154) อ้างถึงใน ทิรัสมัชญา พิพัฒน์เพ็ญ และ คณะ, “การประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลการปฏิบัติราชการของ เทศบาลนครสงขลา,” (รายงานการวิจัย, มหาวิทยาลัยหาดใหญ่, 2557); 16-17

บรรณานุกรม (ต่อ)

Gibson และคณะ, อ้างถึงใน ภรณ์ กิรีดิบุตร, การประเมินประสิทธิผลขององค์การ;107-108.

Hoy and Miskel, (199; 379) อ้างถึงใน อัญชญา พาณิช, “ประสิทธิผลองค์กร ของ มหาวิทยาลัยราชภัฏ,” (วิทยานิพนธ์ปริญญาคุยฎีบัณฑิต, สาขาการบริหารการศึกษา ภาควิชา การบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยศิลปากร, นครปฐม, 2550); 20

Katz and Kahn, 1966, อ้างถึงใน วรางคณา กาญจนพาที, “ภาวะผู้นำและภาวะผู้ตามที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลองค์กร : กรณีศึกษา ธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้าแห่งประเทศไทย,” (วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต, สาขาการจัดการทั่วไป คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยี ราชมนงคลธัญบุรี, 2556), 55.

Merrim-Webster, 2001, อ้างถึงใน สัมฤทธิ์ กางเพ็ง, “ปัจจัยทางการบริหารที่มีอิทธิพล ต่อประสิทธิผลของโรงเรียน : การพัฒนาและการตรวจสอบความตรงของตัวแบบ,” (วิทยานิพนธ์ ปริญญาคุยฎีบัณฑิต, สาขาการบริหารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2551), 27.

Steers, 1977, อ้างถึงใน ปรีญู บุญฉนวน, “วัฒนธรรมองค์การ องค์การการเรียนรู้ กับ ประสิทธิผลองค์การของศาลยุติธรรม : ตัวแบบสมการ โครงสร้าง,” 10.

Talcott Parsons, 1964, 44, อ้างถึงใน พิมพ์มาดา อณพัชท์ศพงษ์, “วัฒนธรรมองค์การ ที่มีอิทธิพลต่อ ประสิทธิภาพขององค์การ : กรณีศึกษา สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์สาธารณสุข,” 18.

United Nation, *Popular Participation In Decision Making For Development*, (New York: United Nations Publication, 1998), อ้างถึงใน สิริพัฒน์ ลากจิตร, “ปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจมีส่วนร่วมของ ประชาชนในการสนับสนุนการบริหารงานองค์การบริหารส่วนตำบลอำเภอวารินชำราบ จังหวัด อุบลราชธานี”(วิทยานิพนธ์หลักสูตรปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ ภาควิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2550); 31

WHO and UNICEF, Report of the international conference on primary health care, (New York: N.P.Press, 1978); 41

ติน ปรัชญพฤทธิ, 2536, 130, อ้างถึงใน วรพล สุพรรณอ่วม, “ปัญหาและอุปสรรคในการ ปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจ กองกำกับการสวัสดิภาพเด็กและสตรี,” (สารนิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาการบริหารงานยุติธรรม คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2554); 15-16.

ถวิล บุรีกุล, *การมีส่วนร่วม แนวคิด ทฤษฎี และกระบวนการ*, 4

ถวิลวดี บุรีกุล, *การมีส่วนร่วม แนวคิด ทฤษฎี และกระบวนการ*, (กรุงเทพฯ: สถาบันพระปกเกล้า, 2548); 5.

ทิพาดี เมฆสวรรค์, 2539; 5, อ้างถึงใน สายสวาท โสขวิญญา, “การประเมินประสิทธิภาพ ในการดำเนินงานของสภาวัฒนธรรมจังหวัดสมุทรปราการ ปีงบประมาณ 2547-2549,” (วิทยานิพนธ์ ปริญญา มหาบัณฑิต, สาขาการวิจัยและสถิติทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ, 2551); 66.

เทพศักดิ์ บุญยรัตพันธุ์, “ปัจจัยที่ส่งผลต่อการสร้างประสิทธิผลของกรรณ าน โยบาย การให้บริการ แก่ประชาชน ไปปฏิบัติ : กรณีศึกษา สำนักงานเขตของกรุงเทพมหานคร,” (วิทยานิพนธ์ ปริญญา ดุษฎีบัณฑิต , สาขาการบริหารการพัฒนา คณะรัฐประศาสนศาสตร์ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, 2536); 22

ธงชัย สันติวงษ์, *องค์การและการบริหาร*, พิมพ์ครั้งที่ 7 (กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ ไทยวัฒนาพานิช, 2535); 3.

ธีระพงษ์ แก้วหาวยงษ์, *กระบวนการเสริมสร้างความเข้มแข็ง ประชาคม ประชาสังคม*, (ขอนแก่น: โครงการจัดตั้งมูลนิธิเสริมสร้างชุมชนเข้มแข็ง ชมรมนักวิชาการสาธารณสุขภาค ตะวันออกเฉียงเหนือ, 2543); 149-163.

พิทยา บวรวัฒนา, ทฤษฎีองค์กรสำหรับรัฐประศาสนศาสตร์ (กรุงเทพฯ: คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531); 184.

ไพรัตน์ เตชะรินทร์, ทบทวนการพัฒนาชนบทไทย, (กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ดีแอนด์เอส, 2525); 7.
ภรณ์ กীরดีบุตร, การประเมินประสิทธิผลขององค์กร, 29.

ราชบัณฑิตยสถาน, พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์, 2554), อ้าง
คำว่า “ประสิทธิผล”.

วรัท พฤษภาคมนันท์, 2550; 1, อ้างถึงใน พิมพ์มาดา อณพัชท์ศพงษ์, “วัฒนธรรมองค์กร ที่มี
อิทธิพลต่อประสิทธิผลขององค์กร : กรณีศึกษา สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์สาธารณสุข,” 17.

วันวิสาข์ พวงมะลิ, “ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อประสิทธิผลของการควบคุมภายในตาม แนวทาง
COSO กรณีศึกษา การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคเขต 1 (ภาคใต้) จังหวัดเพชรบุรี,” (งานวิจัยส่วน บุคคลปริญญา
มหาบัณฑิต, สาขาบัญชี คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2554), 17. 5

ศิริวรรณ เสรีรัตน์, 2553; 31, อ้างถึงใน ชูหญิง หลิน, “ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อประสิทธิผลในการ ท งาน
ของพนักงานชาวจีนในบริษัทชั้น ไชน์ อินเทอร์เน็ตเนชั่นเนล จ กัด,” (การค้นคว้าอิสระปริญญา มหาบัณฑิต,
คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ, 2556), 8.

สัมฤทธิ์ กางเพ็ง, “ปัจจัยทางการบริหารที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของโรงเรียน : การพัฒนา และ
การตรวจสอบความตรงของตัวแบบ,” 28

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ, “แผนยุทธศาสตร์การพัฒนาระบบราชการ พ.ศ.
2551-2555” http://22opdc.go.th//special.php?spc_id=28content_id=2549 (สืบค้นเมื่อ วันที่ 24 กรกฎาคม
2566)

สุทิดิ ชัดติยะ, 2545; 22, อ้างถึงใน พิมพ์มาดา อณพัชท์ศพงษ์, “วัฒนธรรมองค์กรที่มี อิทธิพลต่อ
ประสิทธิผลขององค์กร : กรณีศึกษา สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์สาธารณสุข,” 40

อคิน ระพีพัฒน์, การมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนา, (กรุงเทพฯ : ศูนย์การศึกษา นโยบาย
สาธารณสุข, 2547); 320.

อนันต์ เกตุวงศ์, 2534; 579, อ้างถึงใน วันวิสาข์ พวงมะลิ, “ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อ ประสิทธิผล
ของการควบคุมภายในตามแนวทาง COSO กรณีศึกษา การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคเขต 1 จังหวัดเพชรบุรี,” 19.

อรทัย กักผล, การบริหารปกครองสาธารณะ: การบริหารรัฐกิจในศตวรรษที่ 21, พิมพ์ครั้งที่ 2,
(ปทุมธานี: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศูนย์รังสิต, 2556); 98-100